

РЕШЕНИЕ

№ 1385

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА**

при участието на секретаря **АННА Б. КОВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА**
Административно наказателно дело № 20211110213922 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-725 от 14.09.2021г., издадено от Заместник - Председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН; чл.15, ал.1, т.7 от ЗКФН; чл.295, ал.1, предл.2 и чл.290, ал.9, т.2, предл.1 от Закона за пазарите на финансови инструменти (ЗПФИ) на Инвестиционен посредник /ИП/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за извършено нарушение по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ.

Недоволен от Наказателното постановление е останало наказаното Дружество - ИП, от името на което е подадена жалба в срок. В жалбата се твърди, че НП е незаконосъобразно и следва да се отмени. Според жалбоподателя предоставеното от клиента на 14.01.2021г. фотокопие не е копие на лична карта, тъй като не съдържа разпознаваем образ на клиента, разпознаваем негов подпис, защити на личната карта или границата /очертанията и формата/ на личната карта. Същевременно жалбоподателят се съгласява, че копие на личната карта е било „четливо“, но това се отнасяло до написаните с букви и цифри данни и можело да се приравни на написани на листче имена, ЕГН и адрес, тъй като от това копие нищо повече не било видимо. С получаването на въпросното копие от 14.01.2021г. ИП бил изпълнил задължението си да събере данни на клиента – име, ЕГН, адрес и т.н., но не бил изпълнил задължението си да събере копие на личната карта. Според жалбоподателя от копие от 14.01.2021г. не може да се разпознае от снимката лицето на

живо или неговият подпис. Заявява се, че НП е издадено не защото ИП е приложил занижени стандарти за проверка, а защото е приложил дължимия стандарт на проверка съгласно закона. Според жалбоподателя копие от 01.02.2021г. представлява ясно и четливо копие на лична карта, от което са видни основните реквизити, защиты и гаранции за оригиналност на личната карта, образа на държателя и неговия подпис – с разумна степен на четливост. Твърди се, че предоставеното копие на лична карта от 14.01.2021г. е копие на копие на личната карта, тъй като качеството на образа се влошава едва при последващо снемане на копие от копие. От тук се прави извод в жалбата, че ИП е имал законовото задължение и пълното и безспорно основание да предостави изискването за предоставяне на надлежно копие на лична карта от страна на клиента и правилно не е освободил и превел средствата на клиента докато не е събрал копие на личната му карта и с това е приел заявката на клиента за надлежно извършена. В жалбата се излага хронологията на комуникацията между ИП и клиента. В жалбата се посочва още, че административно – наказващият орган не е обосновал в НП защо е сметнал, че обработването на заявката за верификация на копие от нова лична карта за 9 работни дни представлява административно нарушение. Наказващият орган не е посочил никакъв срок, обвързващ ИП, по силата на нормативен акт или вътрешни правила на ИП, указания на КФН и пр., нито се позовава на стандарти в индустрията, с оглед на които да се достигне до извода, че ИП се забавя повече от нормалното в подобна ситуация. Поради това се посочва, че твърденията на наказващия орган са голословни, необосновани и неподкрепени с факти. Отбелязва се, че нормата на чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ е обща, не сочи ясни и конкретни параметри за поведението на ИП и оставя широко поле за преценка от страна на наказващия орган за това дали има или няма нарушение. Според жалбоподателя за да е описано нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, не е достатъчно да е посочено съдържанието и датите на кореспонденцията. Твърди се, че в НП липсва обосновка защо административно – наказващият орган е формирал преценка на конкретния случай, че деянието представлява нарушение на чл.70 от ЗПФИ. Не било ясно дали би имало нарушение, ако срокът е бил не 9, а 3 или 5 дни; къде е границата между законово и незаконно поведение на ИП; не ставало ясно какво е нормалното време за изпълнение на посочената заявка, като се калкулира и разумното забавяне на ИП. Наказващият орган се упреква и за това, че не е изследвал необходимото време за верификация на копие, процедурата за нея и проверката на валидността на личната карта. Твърди се, че няма как само въз основа на комуникацията между ИП и клиента да се докаже обвинителната теза. Според жалбоподателя не е налице бездействие в периода 14-29 януари 2021г., тъй като на 18.01.2021г. ИП е дал изрични указания на клиента за изискуемото качество на копие на личната карта. От тук се прави извод и за неправилно определен период на нарушението, тъй като той бил прекъснат на 18.01.2021г. На следващо място в жалбата се твърди, че е налице неправилна правна квалификация на деянието. Жалбоподателят цитира чл.82, ал.5 и чл.87, ал.1 от ЗПФИ, както и чл.25 от Общите условия на ИП и чл.9, ал.1, т.1 от Политиката за изпълнение на клиентските нареждания. Поради погрешна правна квалификация в жалбата се твърди, че има допуснато съществено процесуално нарушение и нарушено право на защита на ИП.

Поради това се иска съдът да отмени изцяло обжалваното Наказателно постановление.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят се представлява от адвокат К.. В съдебно заседание на 18.01.2022г. той заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС адвокатът казва, че твърдяното нарушение в НП всъщност не било нарушение, тъй като същността на нарушението, което се твърди, била, че за девет работни дни не е верифицирана личната карта, но никъде в закона нямало срок за това и ИП е действал изцяло при спазване на закона и Вътрешните си правила. Освен това се посочва, че актосъставителят не е извършил никакви действия, с които да установи бездействие, дали се е действало, бездействало, дали през целия период, а единствено е гледал датите от кореспонденцията и липсата на резултат, но не и бездействието. Според адв. К. когато се прецени дали срокът е прекомерно голям или нормален следва да се има предвид, че верификацията на лични документи е нормално да се случва веднъж на 10 години. Това не е условие за теглене на парите на клиента. Претендира се, че ИП своевременно /на 11.07.2020г./ е напомнил на клиента да представи актуална лична карта, тъй като е ясно, че процедурата по верификация отнема време, за да бъде завършена. Като не е била предоставена на време лична карта, клиентът сам се бил поставил в ситуация, в която един нормален процес по верификация става условие за използването на неговите парични средства. Относно квалификацията на нарушението адвокатът счита, че тя е неправилна, тъй като нарушението е квалифицирано по чл.70 от ЗПФИ, а това е общ член на раздела и в чл.82 и чл.85 от ЗПФИ има конкретни разпоредби, които отговарят на описаната фактическа обстановка. Твърди се, че такава неправилна квалификация затруднява правото на защита на жалбоподателя да докаже дали е действал честно, справедливо и като професионалист. Заявява се, че в чл.82 и чл.85 от ЗПФИ има конкретни критерии, които трябва да бъдат покрити или не с конкретни срокове. Пледира се за отмяна на Наказателното постановление, както и за присъждане на разноски по делото, представляващи адвокатско възнаграждение и възнаграждение за преводач, във връзка с което адвокатът представя списък с разноски, Договор за юридическо обслужване, фактура, платежно нареждане и фактура за превод.

Въззиваемата страна се представлява пред СРС, НО, 10 състав от юрк. В съдебно заседание на 18.01.2022г. той оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС - 10 състав юрк. моли съда да потвърди Наказателното постановление по съображения, изложени в писмени бележки, депозириани по делото. Процесуалният представител на въззиваемата страна заявява, че нормите на чл.82 и чл.87 от ЗПФИ няма как да бъдат отнесени към процесното деяние, тъй като то попада в характеристиките на попечителска дейност и свързаните с това условия, а сочените от жалбоподателя разпоредби са относими към изпълнение на нареждане на клиент, каквато не е настоящата хипотеза. Освен това юрк. прави и възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Комисията за финансов надзор.

Писмените бележки, към които препраща юрк., се намират на лист 97-99 от делото и са с вх. № 5429 от 12.01.2022г. В тях се посочва, че доводите от жалбата са

неотнормими. Твърди се, че е без значение дали копие на личната карта е четливо или не. Пояснява се, че административното обвинение не се отнася до това, че ИП не е приел въпросното копие, а се изразява в това, че посредникът е бездействал като не е проверил документа за самоличност и така е ограничил възможността на клиента да разполага със собствените си пари. Твърди се, че клиентът е бил уведомен за първи път, че предоставеното на 14.01.2021г. копие от лична карта няма да бъде прието от ИП едва на 29.01.2021г., т.е. 15 дни след предоставянето му и 14 дни след потвърждаване на неговото получаване. Обяснява се, че ИП е подведен под отговорност не защото не е верифицирал с категоричност самоличността на клиента, а защото е проявил продължително бездействие. Претендира се, че наказващият орган е описал нарушението прецизно и не се споделя тезата на жалбоподателя за неяснота на обвинението. В писмените бележки се заявява, че хипотезите, в които ИП не действа честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента са неизброими и не могат да се обхванат от закона. В процесния случай е прието, че нарушението е извършено в периода от 15.01.2021г. до 28.01.2021г., тъй като на 15.01.2021г. е потвърдено получаването на документа, а бездействието е продължило до 28.01.2021г. включително. По-нататък се казва, че чл.70, ал.1 от ЗПФИ е императивна норма. Нарушението не е извършено при осъществяване на инвестиционна услуга и дейност „изпълнение на нареждане за сметка на клиента“ (по чл.6, ал.2, т.2 от ЗПФИ), а при извършване на допълнителна услуга „попечителска дейност и свързаните с това услуги като управление на парични средства“ (чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ) и член 87, ал.1 от ЗПФИ няма как да бъде приложен, тъй като се отнася до инвестиционни услуги по чл.6, ал.2, т.2 от ЗПФИ. Относно чл.82, ал.5 от ЗПФИ се твърди, че такова би имало, ако ИП не беше включил в своите общи условия или в договора с клиента редът, начините и сроковете за уреждане на отношенията с клиента, но конкретното административно – наказателно обвинение не се изразявало в това. С тези аргументи се иска от съда да потвърди обжалваното Наказателно постановление. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда. В случай, че жалбоподателят иска присъждане на разноски за адвокат над установените в Наредба № 1/2004г. минимални размери, се прави възражение срещу размера и се иска те да се намалят до нормативния минимум. Възразява се и срещу претендирането на други разноски, извършването на които не е надлежно доказано със съответните документи.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА :

Дружеството е регистрирано като инвестиционен посредник /ИП/. Със Заповед № 3-211 от 16.09.2020г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” било разпоредено да се извърши проверка на относно спазване разпоредбите на ЗПФИ и други за периода от 01.01.2019г. до датата на приключване на проверката.

Междувременно, на 29.01.2021г. клиент на ИП сигнализирайл Комисията за финансов надзор /КФН/ с жалба за това, че от началото на 2021г. многократно е искал от ИП да изтегли първоначално част от парите си, а след това всичките си пари, които са налични

по неговата сметка, но до момента на подаване на жалбата не е успял. Във връзка с това в КФН започнала проверка. С писмо изх. № 91-02-129 от 02.02.2021г. от КФН изискали от ИП да предостави в срок до 3 работни дни клиентското досие на лицето, което ги е сигнализирано с жалба /...../, вкл. и справки за всички, подадени от него нареждания за теглене на парични средства след 01.12.2020г. Писмото било изпратено по електронен път. С писмо с вх. № 91-02-129 от 08.02.2019г. от ИП отговорили на КФН, като предоставили документи, касаещи отношенията им с

В хода на проверката на КФН /възложена на св. / била събрана информация относно кореспонденцията на клиента с ИП, включително и исканията на клиента за теглене на парични средства. Така св. установил, че в началото на януари 2021г., на няколко пъти, посредством електронни съобщения до ИП, клиентът е искал да изтегли определена сума от своята клиентска сметка. На 12.01.2021г. ИП отговорил на, че наличният при документ за самоличност на клиента е изтекъл, поради което следва да се предостави актуален документ за самоличност и докато не предостави такъв заявката му за теглене не може да бъде изпълнена. На 14.01.2021г. клиентът изпратил копие на актуалната си лична карта. На 15.01.2021г. ИП отговорил, че документите са приети и са предадени на звеното, което отговаря за тяхната верификация. На 18.01.2021г. клиентът получил автоматично генерирано съобщение, в което се съобщава, че обработката на заявките ще бъде забавено. След това клиентът изпратил съобщение до ИП, че иска да си закрие акаунта и да изтегли всичките си налични парични средства. В следващите няколко дни клиентът изпратил и други съобщения до ИП - все с искане да изтегли паричните си средства. От му изпратили инструкциите за теглене на парични средства. На 29.01.2021г. ИП изпратил електронно съобщение до клиента, с което го уведомил, че наличният документ за самоличност е с изтекъл срок и следва да се предостави нов документ за самоличност на, Клиентът отговорил на ИП, че е предоставил вече копие на личната си карта. От страна на ИП отговорили, че това копие е с лошо качество и следва да бъде изпратено ново. На 01.02.201г. клиентът изпратил ново копие на личната си карта. След получаването на новото копие на личната карта, същият ден ИП актуализирал данните на клиента и закрил неговата сметка. На 17.02.2021г. в КФН е получено писмо от клиента, с което той информира, че сметката му е закрыта и е получил парите си от ИП.

В хода на проверката и след сравняване св. установил, че копие на личната карта на, изпратено на ИП на 14.01.2021г. е черно-бяло, а това от 01.02.201г. – цветно, като и от двете копия данните били четими.

На 14.04.2021г. в КФН се явил пълномощник на ИП и пред него, както и пред и (свидетели на съставянето на Акта) св. съставил срещу Дружеството – жалбоподател Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-298 от 14.04.2021г. В Акта е записано, че ИП е извършил нарушение на чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ, тъй като в периода от 15.01.2021г. /моментът на потвърждаване за получаване на документа/ до 28.01.2021г. вкл. неоснователно е бездействал – не е извършил проверка на представения от актуален документ за самоличност и по този начин е

ограничил неговата възможност да разполага със собствените си парични средства, ИП не е действал честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента.

Актът е връчен срещу подпис на пълномощник на ИП на дата 14.04.2021г.

Във връзка с този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление (НП) № Р-10-725 от 14.09.2021г., с което Заместник - Председателят на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН; чл.15, ал.1, т.7 от ЗКФН; чл.295, ал.1, предл.2 и чл.290, ал.9, т.2, предл.1 от ЗПФИ, за извършено нарушение по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ, е санкционирал ИП с „имуществена санкция” в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.

Това Наказателно постановление е изпратено на нарушителя по пощата и е връчено на 16.09.2021г. На 23.09.2021г. е подадена жалба срещу това НП чрез КФН до СРС и по повод на нея е образувано настоящото дело.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА :

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от показанията на св., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК – АУАН № Р-06-298 от 14.04.2021г.; известие за доставяне на Наказателно постановление № Р-10-725 от 14.09.2021г.; пълномощно; писмо с рег. № РГ-03-237-15 от 22.02.2021г. (съдържащо писмени обяснения на представляващите ИП по искане № 14 от 17.02.2021г. на проверяващия екип от КФН); писмо с рег. № 91-02-124 от 18.02.2021г.; електронна поща от 17.02.2021г. от до ИП; искане № 14 – документи, които следва да се представят от ИП и електронна поща за неговото изпращане; писмо с рег. № 91-02-124 от 12.02.2021г.; електронна поща от 12.02.2021г. от до ИП; писмо с рег. № 91-02-129 от 08.02.2021г. и отговор от ИП; писмо изх. № 91-02-129 от 02.02.2021г. от КФН до ИП и електронна поща за неговото изпращане; писмо вх. № 91-02-124 от 01.02.2021г.; копия на лична карта на; кореспонденция между и ИП (лист 43-52, лист 55-61, лист 63-71 и лист 105 от делото); жалба на до КФН; извадка от електронен регистър и картотека на КФН (лист 73-76 от делото); Заповед № 3-211 от 16.09.2020г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”; Заповед № 3-61 от 17.03.2021г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”; извадка от ДВ бр.31/2019г. и писмо с изх. № РГ-03-237-21 от 14.09.2021г.

Показанията на свидетеля са вътрешно непротиворечиви, обосновани и достоверни. Подкрепят се от АУАН и останалите писмени доказателства. Същевременно не се оборват от нито едно доказателство, събрано по делото. Поради това съдът ги кредитира.

Приложените по делото и цитирани по-горе писмени доказателства са с достоверна дата. Обективни, непредубедени, еднопосочни и информативни са. Поради това съдът ги кредитира и постави в основата на фактическите си изводи.

По отношение на приложените по делото Заповеди на Заместник - Председателя на

КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” и извадката от ДВ бр.31/2019г. настоящият съдебен състав счита, че доколкото те изхождат от държавен орган и разполагат с доказателствена стойност за посочените в тях обстоятелства, следва да се кредитират. Така от Заповед № 3-211 от 16.09.2020г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” се доказва, че спрямо дейността на е била възложена проверка относно спазване разпоредбите на ЗПФИ и други за периода от 01.01.2019г. до датата на приключване на проверката. Същевременно от Заповед № 3-61/17.03.2021г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” се доказва, че има правото да извършва проверки и да съставя АУАН при констатиране на нарушения на ЗПФИ и други. Въз основа на приложената по делото извадка от ДВ бр.31/2019г. се установява, че Мария Асенова Филипова е избрана да заема длъжността З. н., ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” и като такава по силата на чл.15, ал.1, т.7 от ЗКФН и чл.295, ал.1 от ЗПФИ може да налага административни наказания, т.е. да издава Наказателни постановления, вкл. и проценото НП от 14.09.2021г. Гореизложеното означава, че АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление изхождат от компетентни лица.

От цитираните по-горе писма между КФН, клиента и ИП се установява разменената между тях кореспонденция, както и на коя дата какви документи, респ. информация е получена или дадена от ИП.

Извадката от електронен регистър и картотека на КФН, пълномощното и известието за доставяне на Наказателното постановление също следва да се кредитират от съда като писмени доказателства, разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Въз основа на извадката от електронен регистър и картотека на КФН се установява, че жалбоподателят е ИП и се явява адресат на нормата на чл.70 от ЗПФИ. От пълномощното на лист 19 от делото следва, че АУАН е съставен пред и е връчен на упълномощен представител на ИП, а от известието за доставяне на лист 18 от делото става ясно, че процесното Наказателно постановление е изпратено на нарушителя по пощата и му е връчено на 16.09.2021г.

Констатациите в Акта намират опора в кредитираните по-горе гласни и писмени доказателства. Поради това СРС кредитира и Акта.

Доколкото доказателствената съвкупност, събрана по реда на ЗАНН и НПК, е еднопосочна, взаимно обусловена и достоверна, по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК съдът намира, че не се налага по-подробен анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства и приема за безспорно установена посочената тук фактическа обстановка.

Съдът остави извън доказателствена маса документите, приложени на лист 106- от делото, тъй като Информацията за клиента и Политиката за изпълнение на клиентски нареждания и за предаване/подаване на нареждания на (лист 106-107 от делото) не са по същество доказателства, а са документи, съдържащи правила за поведение, приети от Дружеството – жалбоподател. Останалите документи са свързани с издаването, реквизитите

и защитата на личната карта. Те се явяват неотнoсими към конкретния правен спор, тъй като предметът на доказване по настоящото дело не е да се установи дали дадено копие на лична карта отговаря на образа на документа за самоличност. Във връзка с това и по-долу съдът ще изложи съображения защо въпросът за реквизитите и защитата на личната карта не е отнoсим към конкретното административно нарушение.

ОТ ПРАВНА СТРАНА :

Жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок от оправомощено за това лице срещу административен акт, подлежащ на обжалване по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

От анализа на Заповед № 3-61 от 17.03.2021г. на Заместник - Председателя на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, извадката от ДВ бр.31/2019г. и нормите на чл.15, ал.1, т.7 от ЗКФН и чл.295, ал.1 от ЗПФИ следва, че АУАН № Р-06-298/14.04.2021г. и Наказателно постановление № Р-10-725/14.09.2021г. са издадени от оправомощени за това лица.

В АУАН и в Наказателното постановление фигурират всички задължителни реквизити по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Изрично по отношение на свидетелите, вписани в Акта, е посочено, че те са присъствали само при съставянето на АУАН и има позоваване на чл.40, ал.3 от ЗАНН. В случая са спазени и изискванията на закона за съставяне и връчване на АУАН и НП.

Не е вярно, че административното обвинение е неясно. Достатъчно подробно в Акта и в НП е описано в какво се състои нарушението. Отбелязано е, че ИП не е извършил проверка на представения от актуален документ за самоличност в периода 15-28 януари 2021г. и по този начин е ограничил неговата възможност да разполага със собствените си парични средства и именно в това се състои нарушението, че ИП не е действал честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента.

Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта, в НП и помежду им. Нарушението е ясно и разбираемо написано, поради което не са ограничени правата на нарушителя да организира защитата си.

Нарушението се твърди да е извършено в периода от 15.01.2021г. до 28.01.2021г. Пояснено е, че нарушението е извършено чрез бездействие. Не е ясно на коя точно дата е установено нарушението, но със сигурност е след 08.02.2021г., когато в КФН постъпва писмо с рег. № 91-02-129 от 08.02.2021г. и отговорът на ИП на писмо на КФН с изх. № 91-02-129 от 02.02.2021г. Считано от 08.02.2021г. съставеният на 14.04.2021г. Акт е явява съставен в 3-месечния срок от откриване на нарушителя. Актът е съставен по-малко от 3 месеца след извършване /довършване/ на нарушението. Поради това следва да се приеме, че сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. От съставянето на АУАН /14.04.2021г./ до издаването на Наказателното постановление /14.09.2021г./ е минал срок по-малък от 6 месеца. Поради това съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Водим от изложеното СРС – 10 състав прие, че не са допуснати процесуални

нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на оспорваното ИП, поради което спорът следва да бъде решен по същество.

Според чл.70, ал.1 от ЗПФИ при извършване на инвестиционни услуги и дейности, както и на допълнителни услуги за клиенти ИП действа честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента.

В чл.6, ал.3 от ЗПФИ са посочени допълнителните услуги, които ИП може да предоставя. Сред тях са съхраняване и администриране на финансови инструменти за сметка на клиенти, включително попечителска дейност и свързаните с това услуги като управление на парични средства и на обезпечения, с изключение на централизираното водене на сметки за ценни книжа съгласно раздел А, т. 2 от приложението към Регламент (ЕС) № 909/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014г. за подобряване на сетълмента на ценни книжа в Европейския съюз и за централните депозитари на ценни книжа, както и за изменение на Директиви 98/26/ЕО и 2014/65/ЕС и Регламент (ЕС) № 236/2012.

От гореизложеното следва, че когато ИП извършва съхраняване и администриране на финансови инструменти за сметка на клиенти, включително попечителска дейност и свързаните с това услуги като управление на парични средства и на обезпечения, ИП е длъжен да действа честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента.

От кредитираните по-горе гласни и писмени доказателства се установява, че е бил клиент на ИП, който през януари 2021г. на различни дати, на няколко пъти е поискал от първоначално от части, а след това изцяло ИП да му предостави паричните средства от клиентската му сметка. Във връзка с това искане на по делото е установено, че наличното копие при ИП на документа за самоличност на бил с изтекъл срок и той е следвало да предостави актуален документ за самоличност на клиента, като докато не предостави такъв заявката му за теглене не може да бъде изпълнена. По делото е доказано, а и жалбоподателят не спори, че на 14.01.2021г. клиентът е изпратил копие на личната си карта. От ИП потвърдили на 15.01.2021г., че са получили въпросното копие на личната карта на На 29.01.2021г. от ИП изпратили съобщение до клиента, че копието на документа /изпратен на 14.01.2021г./ е с лошо качество и следва да се изпрати ново копие. В този смисъл са, както показанията на св., така и кореспонденцията между клиента и ИП. По същество тази хронология не се отрича и в жалбата, а и се потвърждава в писмените обяснения на представляващите ИП по искане № 14 от 17.02.2021г. на проверяващия екип от КФН. Според настоящия съдебен състав това, че на 18.01.201г. ИП е изпратил на клиента линк към изискванията във връзка с приемане на заявки, включително относно приемливите копия на документите за самоличност, не означава, че ИП е отговорил конкретно на клиента, че изпратеното от него копие на личната карта от 14.01.2021г. е или не е „приемливо“ копие на документ за самоличност, тъй като няма категорично изявление в тази посока, а единствено препратен линк с общи положения, без преценка дали тези общи положения са изпълнени според ИП в случая с клиента Именно заради това не може и да бъде споделено твърдението от жалбата, че периодът бил

прекъснат на 18.01.2021г.

Настоящият съдебен състав счита, че преценката за качеството на личната карта на клиента е правомощие на ИП. В тази връзка и сравнението, направено в жалбата между двете копия на личните карти на и образа на издаване на документ за самоличност, не могат да се коментират като верни или неверни, тъй като дейността по сравняване на защитните елементи на документите за самоличност е предоставена от законодателя (чл.41, ал.4 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/) на ИП (като адресат на нормите на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ - чл.4, т.8 от ЗМИП). Според чл.53, ал.1 от ЗМИП идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. За копие на документа за самоличност се говори и в чл.53, ал.7 от ЗМИП. Това означава, че за дейността на ИП е необходимо да има копие на документа за самоличност на клиента, който в случая иска да изтегли пари от сметката си при ИП Дали това копие е достатъчно, за да се идентифицира лицето е преценка на ИП. Същевременно нормите на ЗМИП и ЗПФИ не поставят изискване копието на личната карта да е четливо и релевантният в тази връзка довод в писмени бележки с вх. № 5429 от 12.01.2022г. се явяват основателен. Според чл.53, ал.4 от ЗМИП въз основа на оценката на риска ИП (като адресат на ЗМИП) може да събира допълнителни данни при условията и по реда на ППЗМИП. В тази връзка и ИП е поискал от клиента ново копие на личната му карта като се е мотивирал с лошото качество на вече изпратеното /на 14.01.2021г./ копие на документа за самоличност. Но доколкото този отговор е адресиран до клиента едва на 29.01.2021г., при условие, че на 15.01.2021г. от ИП са потвърдили, че са получили първото копие на личната карта на, то правилно административно – наказващият орган е приел, че ИП е бездействал в периода от 15.01.2021г. до 28.01.2021г. и в рамките на 13 календарни дни нито е уведомил клиента си, че приема за лошо качеството на предоставеното на 14.02.2021г. копие на личната карта на, нито е предприел действия по уважаване молбите на клиента за теглене на пари. Именно по повод дейността на ИП по съхраняване на финансови инструменти за сметка на клиента, включително попечителска дейност и свързаното с това управление на неговите парични средства, ИП е следвало да действа честно, справедливо и като професионалист в най-добър интерес на клиента. Като не е отговорил на клиента нищо относно копието на личната карта на, предоставена на 14.01.2021г. и получена на 15.01.2021г. при ИП, в периода до 28.01.2021г. /включително/ ИП чрез бездействието си е проявил поведение на непрофесионалист, който не действа справедливо, честно и в интерес на клиента си. В подкрепа на този извод е и електронното съобщение на клиента, приложено на лист 31-32 от делото, от където се вижда, че клиентът е бил реално затруднен да тегли от парите си, като не му е било обяснено в периода 15-28 януари 2021г., че липсата на отговор на заявката му да тегли пари е свързана с лошото качество на предоставеното копие на личната карта от 14.01.2021г. Именно от тук следва изводът, че в посочения по-горе период ИП не просто е бездействал, но и реално не е действал като професионалист – в интерес на клиента Така е нарушено чувството на честност и справедливост у клиента, подал жалба и до КФН.

Правилно с писмени бележки с вх. № 5429 от 12.01.2022г. се обяснява, че административното обвинение не се отнася до това, че ИП не е приел въпросното копие, а се изразява в това, че посредникът е бездействал като не е проверил документа за самоличност в периода 15-28 януари 2021г. и така е ограничил възможността на клиента да разполага със собствените си средства в същия период.

Въпросът дали правилно или не ИП не е освободил и превел средствата на клиента докато не е събрал копие на личната му карта е въпрос, който стои в страни от предмета на доказване по настоящото дело. Поради това и релевираните в тази връзка доводи на жалбоподателя нямат връзка с предмета на делото. Ирелевантно за спора е и защо клиентът не е предоставил на време копие на новата си лична карта. От значение е единствено това какво е направил ИП след като е получил изпратеното на 14.01.2021г. копие на личната карта на и действал ли е след тази дата в негов интерес.

Настоящият съдебен състав не споделя упрека на жалбоподателя, че административно - наказващият орган не е посочил никакъв срок, обвързващ ИП, по силата на нормативен акт или вътрешни правила на ИП, указания на КФН и пр., нито се позовава на стандарти в индустрията, с оглед на които да се достигне до извода, че ИП се забавя повече от нормалното в подобна ситуация, тъй като всеки случай е различен и сам по себе си следва да се преценява. Въпросната преценка следва да се прави конкретно с оглед обстоятелствата на всеки казус. В случая имаме едно копие на лична карта, по отношение на което няма произнасяне от страна на ИП след 15.01.2021г. до 29.01.2021г. по начин, който да е ясен и разбираем за клиента, така че последният да предприеме съответните действия, за да отговори на изискванията на ИП. За такъв въпрос изтеклият период от време, при условие, че не е бил празничен и е наситен с неработни дни (като месеците декември и май), нито е са били налице други обстоятелства, на които да се дължи забавата на отговора на ИП, при условие, че в периода 15-28 януари 2021г. комуникацията между клиента и ИП не е спряла, следва да се приеме за прекалено дълъг и необосновано продължителен за коментирането на копието на личната карта на, предоставена на 14.01.2021г.

От всичко изложено по-горе следва, че ИП е реализирал от обективна страна състава на вмененото му нарушение по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ.

Основателни са и съображенията, развити в писмени бележки с вх. № 5429 от 12.01.2022г. относно приложимостта на чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ, а не чл.6, ал.2, т.2 от ЗПФИ, респ. чл.87, ал.1 от ЗПФИ и чл.82, ал.5 от ЗПФИ. Инвестиционните услуги и дейности са посочени в чл.6, ал.2 от ЗПФИ, а допълнителните услуги – в чл.6, ал.3 от ЗПФИ. Доколкото нормата на чл.87, ал.1 от ЗПФИ препраща към чл.6, ал.2 от ЗПФИ, а в конкретния казус иде реч не за инвестиционните услуги и дейности, а за допълнителни услуги на ИП – нормата на чл.87, ал.1 от ЗПФИ е неприложима в този случай. Правилно от въззиваемата страна възразяват и относно искането на жалбоподателя, че е приложим член 82, ал.5 от ЗПФИ, тъй като в случая нарушението не се състои в това какво ИП е включил като съдържание в общите си условия или в договора с клиента, а в това как е действал, колко време е държал клиента си без отговор на искането му да тегли пари и че са му били

нужни 13 дни да отговори на клиента, че следва да предостави ново /по-четливо/ копие на личната си карта, за да може да се пристъпи към желаното от клиента теглене на суми.

Допуснатото от ИП забавяне в отговора на клиента е неоправдано – нито от гледна точка на изтеклото време, нито с оглед на конкретната причина за възпрепятстването на клиента да изтегли парите си. За това дали едно копие на лична карта е четливо или не не може да се приеме, че е обичайно ИП да мълчи 13 дни. Непрофесионално и не в интерес на клиента е ИП да мълчи по въпроса за четливостта на личната карта /като конкретна пречка клиентът да изтегли парите си/ 13 календарни дни. Именно в липсата на обратен отговор от ИП към клиента в периода 15-28 януари 2021г. се състои вмененото нарушение на Дружеството – жалбоподател.

От субективна страна следва да се посочи, че административната отговорност на юридическите лица /каквото е ИП/ е обективна и безвиновна.

Съгласно чл.290, ал.9, т.2, предл.1 от ЗПФИ на юридическите лица, които са нарушили чл.290, ал.1, т.4, вр. чл.70 от ЗПФИ се налага имуществена санкция в размер от 5000 лв. до 10000 лева. Съдът не може да отграничи отегчаващи отговорността обстоятелства. Сметчаващо отговорността обстоятелство е това, че Дружеството все пак е отговорило на клиента и след получаване на новото копие на личната карта на още на същия ден документът е успешно верифициран и паричните средства на клиента са усвоени от него. С оглед съотношението на сметчаващите към отегчаващите отговорността обстоятелства и тяхната относителна тежест следва на ИП да се определи за процесното нарушение имуществена санкция в размер на законовия минимум - 5000 /пет хиляди/ лева, т.е. толкова, колкото и административно-наказващият орган е определил на ИП с процесното НП.

Настоящият съдебен състав не счита, че нарушението е маловажно и че следва да се приложи чл.28 от ЗАНН, тъй като в рамките на 13 дни клиентът е бил в неведение защо не му се уважава искането за изтегляне на парична сума, т.е. правата на клиента на ИП са ограничени и интересът на клиента е бил реално незащитен. Конкретното нарушение по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ не е отклонение, а е по-скоро типичен пример за нарушение от този вид.

Водим от всичко изложено до тук СРС прие, че ИП следва да понесе своята административна отговорност за нарушението по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ като се потвърди изцяло атакуваното Наказателно постановление – като правилно, законосъобразно и при справедлив размер на наложеното наказание.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски. На основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) учреждението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. КФН) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав процесуалният

представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.1 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноси по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в полза на КФН следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН /както е настоящото/ може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание пред СРС, НО, 10 състав с участието на юрк. Пред СРС има и депозирани писмени бележки от друг процесуален представител на въззиваемата страна, който е развил подробни съображения в защита на тезата си. Поради това, с оглед степента на фактическа и правна сложност на конкретния казус, както и участието на процесуален представител на въззиваемата страна само в едно заседание, което е продължило по-малко от 40 минути, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КФН юрисконсултско възнаграждение в размер под средния и над минималния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 110 (сто и десет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-725 от 14.09.2021г., издадено от Заместник - Председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН; чл.15, ал.1, т.7 от ЗКФН; чл.295, ал.1, предл.2 и чл.290, ал.9, т.2, предл.1 от ЗПФИ, на Инвестиционен посредник е наложена „имуществена санкция” в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за извършено нарушение по чл.70, ал.1, предл.2, вр. чл.6, ал.3, т.1 от ЗПФИ.

ОСЪЖДА нарушителя Инвестиционен посредник с ЕИК, със седалище и адрес на управление - гр. София, район „Изгрев”, ул. „Лъчезар Станчев” (Литекс Тауър) № 3, етаж 10, с управители, да заплати на **Комисия за финансов надзор** сумата от **110 (сто и десет) лева** за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____